

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1364/2024
16.10.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Владиславе Милићевић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Биљана Јовановић, адвокат из ..., против тужене Специјалне школе са домом ученика „Бубањ“ из Ниша, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 117/2024 од 17.01.2024. године, у седници одржаној 16.10.2024. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 117/2024 од 17.01.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 117/2024 од 17.01.2024. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 117/2024 од 17.01.2024. године, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена пресуда Основног суда у Нишу П1 5015/2021 од 16.10.2023. године, у ставовима другом и трећем изреке, у одбијајућем делу става четвртог изреке и у ставу петом изреке, којима је одбијен као неоснован тужбени захтев да се обавезе тужена да тужили, на име накнаде трошкова за исхрану у току рада, за период од новембра 2018. године закључно са новембром 2021. године, исплати износ од 131.200,00 динара, а на име накнаде регреса за коришћење годишњег одмора, за исти период, исплати износ од 105.869,17 динара, односно одређене појединачне месечне износе, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате, све ближе одређено у ставовима другом и трећем изреке првостепене пресуде, одбијен као неоснован тужбени захтев да се обавезе тужена да на тражене износе трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, за период од новембра 2018. године закључно са новембром 2021. године у име и за рачун тужиле изврши обрачун и уплату свих врста доприноса и одлучено да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из одредбе члана 118. став 1. тач. 5. и 6. Закона о раду, одредбе члана 7. Закона о основама система образовања и васпитања, одредбе члана 4. став 2. Закона о платама у државним органима и јавним службама, Уредбе о коефицијентима за обрачун и исплату плата запослених у јавним службама и Посебног колективног уговора за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика, одбијен је тужбени захтев тужиле за исплату топлог obroка и регреса за коришћење годишњег одмора, за период од новембра 2018. године закључно са новембром 2021. године, јер је тужиле исплаћена зарада у спорном периоду према коефицијенту утврђеном у складу са одредбама Закона о платама у државним органима и јавним службама, а у којем су садржане и наведене накнаде, те да околност да висина трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора није номинално исказана, не представља разлог због којег запослени може са успехом да тражи исплату ових трошкова.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да су нижестепене пресуде у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда у којима је расправљено питање права запослених у јавним службама на исплату спорних накнада. О праву на исплату топлог obroка и регреса Врховни касациони суд је на седници Грађанског одељења одржаној 05.07.2022. године усвојио став према коме запослени којима се плате исплаћују у висини вредности минималне зараде у јавним службама, као корисницима буџетских средстава (којој категорији запослених припада тужилац), остварују право на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора по основу рада, применом коефицијента за обрачун и исплату плата у којем је садржан додатак на име тих накнада и саставни је део коефицијента за сваког запосленог. Како су пресуде нижестепених судова у складу са усаглашеном судском праксом, ни прихватање одлучивања о ревизији тужиле као изузетно дозвољеној не би утицало на другачији исход спора.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП) одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5., у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе. (члан 403. ст.1.и 3.)

Одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 29.12.2021. године, а поднеском од 09.01.2022. године тужба је преиначена повећањем тужбеног захтева. На дан преиначења тужбе 1 евро је, према средњем курсу НБС, износио 117,5854 динара. Вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде је износ од 237.069,17 динара, што представља динарску противвредност 2.016,14 евра.

Како у конкретном случају вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, то ревизија тужиље није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранка Дражић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**